

ÕIGE AJASTUS

on palju ja pensionini on nii palju aega, et nende paari aia taha läinud firma pärast vanaduses veel nälga ei jää. Kui sa oled 47 nagu mina, on natuke hilja hakata selliseid katseid tegema. Elada oleks ka vaja, mingil hetkel tahaks puhata ja mängida, kogu aeg ei jõua idufirma tempoga tööd teha. Äri alustades ei olnud mul küll kümme aastat ühtegi pühapäeva, see oli ainus võimalus midagi käima saada,” meenutab ta.

MÄGEDEPISIK

Nüüd, mil Jaanil kõik ettevõtted edukalt käimas on, mõistab ta ka puhkamise vajadust, et keha ega pea alla ei annaks. “Paar aastat tagasi proovisin uuesti jalgpalli mängida, mis oli nooruses mu lemmikspordiala. Masendav kogemus oli. Mõte ja tunnetus teavad, mida tuleb palliga teha, aga keha lihtsalt ei tule järele. Ei ole enam seda kiirust ja painduvust. Õnneks on hulgaliselt teisi spordialasid, kus kiirus ja paindumus ei ole olulised, piisab teadmistest ja vastupidavusest. Näiteks seda usun ma küll, et mägedes suudan ronida veel 70aastaselt ka. Minu üks unistus on ronida Matterhorni, ühe Alpide ilusaima mäe (4478 meetrit), tippu, ja ma tõesti kavatsen seda teha,” kinnitab Jaan.

Tänavu on esimene kord viimase 15 aasta jooksul, mil Jaanil on veel alpimatk tegemata. Mägedes matkamas on ta käinud nii üksi, lähedasemate sõprade, Helmese kolleegide kui ka suuremate gruppidega.

“Kui grupp on kaasas, tuleb hoolitseda, et ka teised liikmed sihtpunkti kohale jõuaksid. Ükskord tulin kaardi järgi justkui korralikult rajal üle mäeaheliku ja sattusin 1000 meetrit allpool läbimatusse okaspöösaste džunglisse. Mis sa siis sellises olukorras teed? Üle kuru teisele poole tagasi ronida ei jaksa, päike hakkab loojuma, magamisvarustust pole. Laskusin siis läbi vee kaks-kolm tundi mööda mägijõge ja jõudsin lõpuks pärale. Nii võib ikka juhtuda, kui minna uutele radadele,” on Jaan nüüdseks õppinud.

KUS LÕPPEB TÖÖ JA ALGAB PÜHAPÄEV?

Jaan ütleb, et tema sõbrad kipuvad väitma, et ta teeb erakordselt palju tööd, aga Jaan ise kaitseb end sellega, et ta ei viitsigi teha paljusid asju, mida teised lõõgastumiseks peavad.

“Senimaani tegin jah kõik nädalavahetused tööd, raske oli piiri tõmmata, mis on töö ja mis enam töö pole. Mõne vajaliku raamatu lugemine pole minu jaoks töö. Ma ei viitsiks aga pühapäeval kell neli veinipudelit lahti teha ja grillima hakata. Selle veinipudeli võin ma avada, aga sinna kõrvale võtan mõne asjaliku raamatu, et midagi ikka teha ka oleks,” selgitab ta.

Kui Jaanil parasjagu lugemistuju pole ja näiteks rattaga ka sõita ei taha, meeldiks talle lastega tegeleda, kuid viimasel ajal ei taha need vedu võtta. Pigem on isa see, kes mängida tahab. “Pühapäeval just pakkusin välja, et lähme jalutame Tabasalu pankrannikul ja pärast lähme restorani sööma. See plaan hääletati kohe maha. Suure tüliga saime kaubale, käisime jalutasime vanaema krundi peal, korjasime õunad ära ja läksime siis sushit sööma. Neil on ikka väga selge oma nägemus, mida nad teha tahavad. Eriti põikpäine on noorem. Ta on alati põhimõtteliselt kõigele vastu, mis välja pakutakse. Esimene tütar on 18 kuud vanem. Tema on rohkem minu laps, noorem on rohkem Hede

Jaan matkamas Šveitsi Alpides, aga ilusaimad kohad on tema arvates Gran Paradizo rahvusparkis Itaalias.

laps. Kui ta sündis, siis Hede tegeles temaga, vanem õppis minu lapseks olema,” räägib Jaan.

RAAMATUKOI ÖÖTÖÖ

Filoloogi poja ning hilise uinujana on Jaan kõva lugeja. Kooli ajal aitas ta filoloogist emal vahel raamatuidki toimetada. Praegu on tema öökapil e-luger ja selles on pidevalt pooleli umbes 30 raamatut. Paratamatult on vähemalt pooled neist tippjuhile omaselt juhtimisalased, ülejäänud pool ilukirjandus. “Paberiajastul” tellis ta iga kuu Amazonist paki raamatuid.

“Kui õhtul väsinud olen ja pea ei jaga enam korralikult, loen meditatiivset kirjandust. Aga 8st 12ni võin veel midagi asjalikku lugeda, ega ma enne uniseks jää kui alles ühe paiku öösel. Ja kui und ei tule, siis tulen uuesti trepist alla, panen aias tule põlema ja loen mingit joogakirjandust. Kui midagi soovitada peaksin, siis lugege Deepak Chopra raamatut “Perfect Health”. See paneb mõtlema, kuidas elada, et kaua elada,” soovib ta.

Viimase aja seljavalu on viinud Jaani tervisekirjanduse radadele. Inimene kogu oma keerukuses on teda alati huvitanud. Et aga valu ei tahtnud üldse järele anda, pöördus ta raamatutest kannustatuna alternatiivmeditsiini poole.

“Täna hommikul käisin esimest korda ajurveda arsti juures oma seljavalu pärast. Mina talle midagi ei rääkinud, mis mul viga on, aga oma kahe käega pulssi mõõtes oskas ta üsna täpselt mu probleemi ära kirjeldada. Kogu ajurveda ravi põhineb sellel, et organismi tasakaalu muudetakse mingis suunas – teatud rakkudel lastakse tekkida vastavalt vajadusele kiiremini või aeglasemalt,” ütleb Jaan.

TÄNA ÕPIKS ARSTIKS

Kuna Jaani tädi oli arst, võeti tedagi lapsepõlves sageli haiglasse kaasa. “Meditatsioon oli üks eriala, mida kaalusin õppima minna. Kunst oli teine, aga õnneks olin piisavalt andetu, et ei saanud ERKIsse graafikasse sisse. Elektroonika tundus ka tore asi, millest toona keegi eriti aru ei saanud. Lõpuks valisin selle. Tuleviku maailmas on tehnoloogiat mõistmata väga raske toime tulla. Need on julged inimesed, kes lähevad õppima nn pehmeid erialasid,” sõnab Jaan.

Kõigepealt ütleb ta, et kui saaks uuesti ülikoolitee algusest peale jalge alla võtta, õpiks ikkagi elektroonikat, sest sellest lihtsalt tuleb tänapäeval aru saada. Pikemalt järele mõeldes tõdeb ta: “Kui täna läheksin ülikooli ja raha ei ole üldse teemaks, õpiksin ilmselt arstiks!”